

Szerkesztési iroda

Főpiae, Csulak-féle ház,
hová a lap szellemi részét
illető közlemények
küldendők.

Kiadó hivatal:

Pollák Mór könyvnyomdája,
ho á a hirdetések és
előzetési pénzek
bérmentesen intézendők.

NEMERE.

Politikai, társadalmi, szépirodalmi és közgazdasági lap.

A háromszéki „Háziipar-egylet” és a „sepsi-szentgyörgyi önkényes tűzoltó-egylet” hivatalos közlönye.

Megjelenik ezen lap heten
kint kétszer:
csütörtökön és vasárnap

Előfizetési feltételek:
Helyben házhoz hordva, vagy
vidékre postán küldve

Egész évre . . . 6 frt — kr.
Fél évre . . . 3 frt — kr.
Negyedévre . . . 1 frt 50 kr.

Hirdetmények díja:
3 hasznos petit-szeret, vagy
annak helyéért 6 kr.
Helyéjdi külön 30 kr.
Nyitlér sora 15 kr.

A költségvetési vita.

Ismét a költségvetés Ugy látszik, hosz szura fog nyulni a vita; mert bár a kormány-párt szónokai kibeszélék magukat s többen vissza is léptek, — feleslegesnek tartván a további discussiót; de az ellenzék részéről, ha az előzményekből következtetnünk lehet, még ez után kezdődik a „haddelhadé”.

A pártok a sorompóba az erősebb szónokokat bocsátották előre s különösen a többség támadása az egyesült ellenzék ellen meglehetősen heves volt. Az ellenzék a nem várt támadás miatt zavarba jött; el nem tudta képzelni, hogy mit véthetett ő a kormánypártnak, amiért Jókai, Láng és Szeberényi olyan nagyon sarokba szorították őt — Az ellenzék kénytelen volt legelméletesebb szónokát, Apponyt kiállítani ellenük a sikra, ki jobb sorsra méltó igyekezettel elég szellemesen válaszolt, csak hogy a komparativist és szuperlativist illető grammatizálásai nem vezettek sikerre s kénytelen volt azzal a csekély győzelemmel beérni, a mit az ellenzék biztosíthatott számára, mely legszebb dialektikája iránt csudálatos módon érzéketlen maradt s akkor tapsolt vagy éljenzett bele a beszédbe, midőn Apponyi arra nem számított. Ennek aztán az a nem várt eredménye lett, — hogy az ellenzék, márt, t. az egyesült ellenzék körében „családi jelenet” fejlődött ki. Szilágyi Dezso Bujanovicot lelelőssé tette a történetekért, a miért Bujanovic e szánta magát és beszélt. Beszédében sok volt a forma és kevés a tartalom. Sokat polemizált és keveset cáfolt — Meglátszott rajta, hogy kényszerült helyzetben volt s commandószóra beszélt, hivatkozott minduntalan Lukács Bélára s lépteny-nyomán csatlakozott az ő nézethez.

Pázmány Dénes, a kinek gyenge oldalait eléggé ismeri a ház, most arról is meggyőzte képviselőtársait, hogy izéstenen is tud lenni — Bánhidy Béla Grünwald ellen volt kiszemelve. Az

ellenzékét nagyon bántotta az, hogy az a képzett fiatal ember, kinek eddigi magatartásából némi reményt táplált, hogy hozzá csatlakozik, olyan alaposággal tudja szavazatát indokolni. Ezért Bánhidy élesen polemizált Ugy látszott, hogy magát jobbnak tartja a többi képviselőknél, mert határozottan kijelentette, hogy olyan kormányhoz, melynek politikája alá ez volna írva, hogy „folytatása következik”, soha sem csatlakoznék. Az egyesült ellenzék láthatóan meg volt lpetve e kijelentés által, melyet épen a „fejre” tett, mert hiszen ők csak épen a kormányra szeretnének jutni, de azért a folytatásra szívesen vállalkoznának.

A házi békeség tehát tökéletesen meg van zavarva az egyesült ellenzékkel s ezt nem tudják a tisztelt ház előtt ahhoz illő módon eltitkolni. A szónokok látható nyomott hangulattal fogtak a desperátus ügy támogatásához s a gyűlésnek alatt csak amugy pironkodtak az egyesült ellenzék, nem igen tetszett neki a hirtetés, a mit a szónokok a tisztelt házban keltettek.

Ha már most fontolóra vesszük, hogy a most folyó költségvetési vita tén az ö t ö d i k „nagyszabású” és kormánybuktató vitája ennek a gyűlésnek s hogy ezen kívül még hány tárgy áll előttünk, mely az ellenzéknek hasonló dispozióit mellett épen ilyen terjedelmű vitákat provokálhat, akkor előgondolhatjuk azt is, hogy ennek az ülésnek törvényalkotó munkássága mi lesz Valószínűleg semmi. S ezt is a tisztelt ellenzéknek köszönhetjük.

Hanem azért a költségvetési vita most már eljutott a végleges elmoesárosodás stádiumába; az utolsó ülésen már ki akart mulni, az ellenzék szónokai is nagyobbára visszavonultak; az ellenzék rendezők mindamellert nagy erőlködéssel átvitték a vitát másnapra, ők tudják miért. Az utóbbi ülés legnagyobb része az

zett el, mint a szabadság vértanója: ő elhatározta hogy életét az életben maradt hónapok nyomorának szenteli. E célból városról városra, faluról falura, ajtóról ajtóra jár könyöradományokat gyűjteni a nemzet mártírjai számára. Szerencsétlenségére ajánlóleveleket mutatott Damjanichnéltől, báró Radáknéltól. Mindkettőnek kizáratt igen jól ismertem; az ajánló levelek hamisított okmányok voltak.

— Jól van asszonyom, — mondtam — én méltánylom az ön önfeláldozását; im fogadja e csekélységet tőlem is! — Ezzel egy pár forintot dugtam markába.

De minthogy láttam, hogy az én szép vendégem nagy hajlandóságot mutat tovább is maradni, — sőt édeskés mosolygással előzgat arra, hogy mennék be a házba: közvetlenül figyelmeztettem, hogy a Damjanichné meg a Radákné nevét előttem többet ne emlegesse, meg az ajánlóleveleket senkinek se mutassa. Erre az én vendégem a festéken át is majd kipirult, majd elszápadt s néhány ideges mozdulat s érthetetlen hebegés után bucsut vett tőlem. En utána kiáltám:

— Szép asszonyom! nem tanácsolom, hogy . . . . . falván és Háromszéken tovább folytassa kéregetését!

Tanácsomat követte az én asszonyom; a vendégfogadóba, a meről jött, arra: Brassó felé hajtott vissza.

Ki volt, ki nem volt, nem tudom maig is. Hála istennek, nemcsak én szabadultam meg ez álhonleánytól: megszabadítottam sok jóhiszemű embert.

* * *
Alig veszek bucsut szép szíremnéltől: im egy pár óra múlva ismét vendégem érkezett: egy 20 — 22 éves, kopottan, de elegánsan öltözött, sápadt arcu fiatal ember; olyan nemes vonásai, olyan szent vedő, mondtam én — dult aera volt. Rokonszenven és szánalmat ébresztett fel első tekintete.

ellenzékí fiók-politikusok szónoki szírnpróbál-gatásainak volt szentelve; az illetők feladataikat több-kevesebb tisztességgel, — de minden nagyobb szerencsétlenség nélkül megoldották. Egyikük, nem tudjuk a szelbal megbízásából-e, — de mindenesetre annak folytonos helyeslése közt azt ajánlta, hogy adjuk el a monarchia német és olasz tartományait az államadósá-gokkal együtt valakinek jó drága pénzen; mi pedig állítsuk vissza Lengyelországot de rert-tón. A szónokok beszédeire feleslegesnek tartjuk reflektálni, e helyütt tán elég, ha króni-kánk teljessége kedvért névsorokat adjuk: Szóltak: Eötvös Károly, Tórs Kálmán, Hedry Ernő, Besseney Ernő, Füzesséry Sándor, gr. Somssich Iván, Sárközy Aurél, Lesko István, Szabély Antal és Csanády Sándor. Csanádi ur beszéde sem mulhatott ki termézetesen halállal; rendes szokásához képest, a mint a tudománya fogyni kezdett, egyik gorombaságot a másik után mondta, míg nem az előnk elvonta tőle a szót.

* A Bulgáriából érkező utasokra vonatkozólag a belügyminiszter Hunyad, Szeben, Fogaras, Brassó, Háromszék és Csikmegeye főispánjaihoz, Szörény megye királyi biztosához és Török alezredes és csendőrségi parancsnokhoz a következő rendeletet intézte:

A Bulgáriából Magyarország területére érkező utasok és azok podgyászaira nézve a közös külügyminiszteriummal, valamint a császári királyi osztrák belügyminiszteriummal létrejött megállapodás alapján a következők rendelkeznek: A Bulgáriából érkező utasok az ország határain csak akkor bocsáthatók át, ha utleveleiken valamely császári és királyi képviselőség által hivatalosan igazolva vagy láttamozva van, hogy a bizonyítványt vagy láttamozást keltető megelőző 20 nap alatt a pestis által megfertőzött területen nem tartózkodtak. Az igazolásnak vagy láttamozásnak elnyerhetésére szükséges, hogy az utasok az aggálytalan tartózkodásukra nézve tőlük követelt bizonyítást hitelt érdemlő módon eszközöljék. Ugyisint szükséges, hogy az utas ellen az igazolás vagy

— Vándorszínész vagyok uram! a sorsnak üldözött gyermeke, e hazának elátkozott, a kárhozat örvényének szélén álló fia! — mondá reszkető hangon, bágyadtan.

Eszembe jutottak minapi kedves kóristám, milyen jó napot szerettek; de eszembe jutott az is, hogy Petőfi Sándor is ilyenkor vándorgyerekek volt, a mikor „róza lugasokon aludt és felhőkkel takarózott”, eszembe jutott, hogy a nagy Egreszi, Lendvai, Feleki stb. mind, mind így kezdetűk a dicsőség pályáját.

A legnagyobb részvétellel fogadtam. Tudtam, — hogy az ilyen embernek legelsőbb is mire van szüksége: ozonnához ültetem. A szánalom csaknem könyeket csalt szemembe, midőn ez embert szemléltem. Hogy sugárzott szeme az örömtől, mikor az ételt, italt meglátta! Milyen mohósággal fogott majd egyikhez, majd másikkhoz. Mint bevalott, 36 óra óta nem evett, viznél egyebet nem kóstolt. Inkább meghal, sem hogy megalázza magát s beszennyezze becsületét. Szegény fu! Olyan szívesen osztottam meg vele hajlékomat, mindenemet.

De részvétem s rokonszenvem lassanként csök-kent; keserű csalódással kezdettem észrevenni társalgás közben, hogy az első benyomás csalt. — A társalgást természetesen a színműrodalomra, színi művészetre veztettem; de az én művészemnek a magasabb művészetéről fogalma sem volt; habár kifogyhatatlan volt némi közönséges, a „Pesti művelt társalgóból” betanult finom frázisok, bókókban: csakhamar átálltam, hogy hiában keresem a kopott ruha alatt Petőfi, Lendvai stb. orszlánkörmeit; átálltam, hogy egy közönséges kicsaport diákkal, egy iparlovaggyal van dolgom. Sőt nagy gyanum ébredt, hogy az én művészem ama delnőnek, ki előbb távozott, vagy testvére, vagy férje, vagy nem tudom miye. — Ugy hasonlítottak egymáshoz!

(Folytatása következik)

TÁRCA.

Tördelék egy ezután megírandó naplóból.

(Nyári vendégeim.)

— Delnő, — Színész, — Irsó.

Elmentek a kóristák; én is elmentem hazulról, hadd lám: fogadnak-e engemet valahol olyan szívesen, mint én fogadom vendégeimet. Pár napi kóborlásom alatt meggyőzöttem arról, hogy a vendég szeretet a székely népnek — tulságig fokozott érénye.

Ne is számúzzuk e szép erényt keblünkéből, — még akkor se, ha tán ottan-ottan gyalázatosan visszaélnék is vele.

Midőn kirándulásomból nazatértem, im egy delnő várakozik reám kis virágos kertemben. Igen delnő, még pedig nem is közönséges mindennapi, hanem antik delnő; ugy ruháján, beszédén, magatartásán, mint kissé kendőzött arcán az eleganciának, szépségnek, jó izlésnek tiszteletreméltó romjai tükröződtek vissza.

— Ah! a legszerencsétlenebb lény sem hagyja el végkép szerencsétlenségét. Lám, engem is vándor utamon védszellemem épen a legkedvezőbb pillanatban vezetett ide ez illatot lehelő virágos kertbe hol egy nemes rokon lélek társaságában kietlen vándorutamon, mintegy oázisan pillanatnyi felüdülést találhatok. — Így s aztán tudja isten, még hogy csengett, esengett, sugott, bugott az én kopott, párjavesztett bus gerlice vendégem.

Közbe legyen mondvá, mindig szídtam egyik barátomat, hogy ne használja derüre-borura ezt a kifejezést: borzasztó szép. Megrendülve sohajték fel magamban: „Ez borzasztó szép!” Egy negyed-óraig szóhoz sem juthattam; ez alatt az én borzasztó szép vendégem végre kisütötte a legválogatottabb ékesszólással, hogy ő N. N. honvédőrnagy özvegye, ilyen meg amolyan nagy családokkal áll összekötöttségben; miután férje a bitón vér-